

Arjen kollektiiviset rytmit tutkimuksen kohteena

Kristiina Aalto & Johanna Varjonen

1 Johdanto

Tässä luvussa tutkitaan arjen rytmejä käyttäen hyväksi ajankäyttöaineistoja. Tavoitteena on hahmottaa ja kuvata päivärytmiä käsitteellisesti ja määrällisesti. Rytmien tutkiminen kvantitatiivisilla empiirisillä aineistoilla on verrattain uutta, eikä siihen ole kovin monia esikuvia. Tässä luvussa pohdimme, mitä rytmit ovat, miten niitä on tutkimuskirjallisuudessa käsitelty ja miten niitä voidaan tutkia. Erityisesti pohdimme sitä, milloin voidaan puhua tietyn väestöryhmän kollektiivisista eli yhteisistä rytmeistä. Kuvaamme kehittämiämme kuvausmenetelmiä ja kollektiivisuuden luokitusta. Kuvaamme lisäksi ne ajankäyttöaineistot, joihin rytmianalyysimme perustuvat, ja tarkastelemme suomalaisten ajankäytön muutoksia viimeisten 30 vuoden aikana.

Seuraavissa luvuissa tarkastelemme elämänkaaren siirtymävaiheen rytmejä. Kristiina Aalto tutkii rytmejä lapsiperheen elämän muutostilanteissa ja Johanna Varjonen eläkkeelle siirtymisen aiheuttamia muutoksia. Molemmat luvut käsittelevät lisäksi muutosta ajassa eli muutosta vuosien 1979 ja 2009 välillä.

2 Arjen rytmit ja niiden tutkiminen

2.1 Arjen toiminnot ja rytmit tutkimuskirjallisuudessa

Kirjallisuudessa arkeen liitetään toistuvuus ja rutiininomaisuus. Käsillä olevan kirjan johdantoluvussa (Korvela & Tuomi-Gröhn) päivärytmit määritellään päivän toimien rytmittymiseksi toisiaan loogisesti seuraaviksi jaksoiksi, sekvensseiksi. Rytmittyminen muodostaa arkipäivän tukena toimivan säännönmukaisen rakenteen. Säännönmukaisuus tuo elämään turvallisuutta, joka esimerkiksi pienille lapsille on tärkeää. Rutiinit määritellään automatisoituneiksi prosesseiksi, jotka eivät vaadi ajattelukapasiteettia ja vapauttavat näin resursseja mielen muihin toimintoihin. Päivän rutiinien ja toimintojen ajallinen järjestäytyminen luo rytmin, joka toistuessaan automatisoituu rutiinien tapaan. (Tuomi-Gröhn, 2008; McGregor, 2012.)

Rytmit ja rutiinit ovat jokapäiväisessä elämässä käytettäviä sanoja, joiden sisältö määrittyy käyttäjän omasta arkiymmärryksestä käsin. Rytmit ja rutiinit ovat kiinnostaneet myös eri tieteenalojen tutkijoita, jotka ovat lähestyneet niitä erilaisista teoreettisista viitekehyksistä. Kuluttajaekonomian professori Heinonen (2012) kuvaa niitä ”keskeisiksi arjen käytännöiksi” ja sanoo, että ”toiminta muuttuu rutiiniksi, kun se sujuu itsestään”. Tämäntyyppinen määrittely luo helposti mielikuvan rutiineista tylsinä ja mielenkiinnottomina, mikä onkin korostunut erityisesti modernin sosiologian piirissä. Modernin sosiologian näkemyksen mukaan syklistyys ja toisto edustivat perinteistä, vanhanaikaista elämäntapaa. Sen sijaan edistykseen liittyi teollistumisen ajan käsitys lineaarisesta, paikasta riippumattomasta ajasta, jota mitataan kellolla ja kalenterilla ja jonka mukaan myös sosiaalinen elämä järjestyy. (esim. Giddens, 1990, s. 17–19, 37–39, 102–104; Felski, 1999, s. 18–19.)

Arki on näyttäytynyt varsin erilaisena miehille ja naisille aina 1950-luvun puoliväliin asti. Felski taustoittaa modernin sosiologian premisseillä feministisiä pohdintojaan arjesta ja rutiineista. Hänen mielestään arjen määrittelyssä on kolme avainnäkökohtaa: aika, tila ja tottumus. Felskin pohdinnoissa ajallisuus liittyy toistoon, tilallisesti arki ankkuroituu kotiin ja arjen kokemisen tunnuspiirre on tottumus. Tässä kohtaa tulee kuvaan sukupuoli. Moderni, lineaarinen, on liitetty maskuliinisuuteen, naiset kiinnittyvät toistoon ja syklistyteen. Felski siteeraa Simone de Beauvoirin väitettä, että koska nainen takertuu rutiiniin, ajalla ja tulevaisuudella ei ole hänelle mitään uutta tarjottavaa, ei mitään uutta luovaa. Koska hän on tuomittu toistoon, toisto on merkki naisten orjuuttamisesta tavallisuuteen. (Felski, 1999, s. 19–20.) Feminismi on perinteisesti pitänyt itseään arkielämän politiikkana. Se on näyttänyt, miten monet itsestään selvinä pidetyt toiminnot, keskustelu ja kotityöt, vahvistavat patriarkaalisia normeja. Valtaimensio on vahvasti läsnä feministisessä ajattelussa. Toisaalta arkea on myös pidetty selvästi naisten sfäärinä, jolla sellaisenaan on arvoa. Suhtautuminen arkeen on siten ambivalentti, mistä johtuu, että arki on pitkään ollut intensiivisten ja ristiriitaisten tutkimusten lähde. Felski korostaa, että vaikka arki kantaa mukanaan monia kerroksia ja merkityksiä, se ei ole pelkästään feminiininen. Myös miehet elävät toistuvaa, jokapäiväistä arkea. Jatkuvuus ja rutiinit ovat välttämättömiä jokaisen lapsen kehittymiselle, ja ne pysyvät tärkeinä myös aikuisena. Toisto on yksi tavoista, joiden avulla jäsenämme maailmaa ja ympäristöämme ja pidämme kaaoksen poissa. Se on avaintekijä identiteetin muodostumisessa. Yksinkertaisesti: toisto tekee meistä sen, mitä olemme. (Felski, 1999, s. 31.) Sosiologiassa rutiinien onkin nähty kuvastavan luokkien välistä vallanjakoa ja erottautumista kulu-tustyylien ilmentyminä. (Bourdieu, 1984; Warde, 2005.)

Arjen toimintoja tutkivassa projektissa arkielämä ymmärretään sosiaalisten rakenteiden ja päivittäisten toimintojen välisenä vuorovaikutuksena, joka muodostaa pohjan sekä toimintojen vakaudelle että niiden muu-

tokselle. ”Everyday life includes the continuing flow between the structural level and the everyday life, [with this flow being] the basis of both stability and change” (Lefebvre, 2000/1971, s. 31, viitattu lähteessä Tuomi-Gröhn, 2008, s. 10). Arkea filosofisesta ja käsitteellisestä näkökulmasta tarkastelevat tutkijat pyrkivät tekemään selvän eron kotitalouden toimintoihin. Esimerkiksi Felskin (1999) mielestä arkea ei voi käsitteellistää toimintojen tai ajan mittaamisen keinoin, koska arki on syklistä, toistuvaa, kompleksista, paljon erilaisia päätöksiä vaativaa ja täynnä erilaisia merkityksiä. Näin varmasti on, mutta mielestämme arjen toistuvuutta on mahdollista kuvata toimintojen ajoitukseen perustuvilla aineistoilla, ja tässä luvussa me pyrimmekin analysoimaan arjen rytmisyyttä.

Kotitalouden voimavarojen hallinnan teoriassa rutiinit käsitetään osaksi arjen sujumisen suunnittelua. Ne ovat toistuvassa käytössä olevia suunnitelmia, jotka ovat käytössä muovautuneet tarkoituksenmukaisiksi ja toimiviksi. (Deacon & Firebaugh, 1988, s. 81–83; von Schweitzer, 1993, s. 19–21.) Teoriassa ihminen käsitetään tietoiseksi toimijaksi, joka pyrkii asettamiinsa tavoitteisiin. Tavoitteiden asettamisessa ja toiminnassa on olennaista vuorovaikutus ympäröivien yhteisöjen kanssa. Perheitä ja kotitalouksia voidaan tarkastella sen mukaan, miten rutiinistuneet suunnitelmat toimivat osana arkea. Käsitteellisesti voidaan erottaa taloudet (perheet, yksilöt), joissa pitäydytään tiukasti kerran hyväksi havaituissa suunnitelmissa (morfostaattiset), taloudet, joissa suunnitelmia (rutiineja) muokataan joustavasti tilanteen mukaan (morfogeeniset), ja kolmanneksi taloudet, joissa toimitaan spontaanisti ilman mitään rutiineja (toiminta sattumanvaraista, ennalta arvaamatonta). Aiemmissä tutkimuksissa käytetty nimitys ajelehtiva arki on nähdäksemme hyvin lähellä viimeksi mainittua (ks. Sekki & Korvela, tämä teos).

2.2 Käytäntöteoria

Käytäntöteoria (theory of practice) tuo toisenlaisen lähestymistavan rutiineihin ja toistoon. Se ottaa tarkastelun kohteeksi ensi sijassa käyttäytymisen eli käytännöt toimijoiden sijaan. Teoria on lupaava tulkintakehys omalle tutkimuksellemme arjen kollektiivisista rytmeistä. Käytännöllä tarkoitetaan rutiinityyppistä käyttäytymistä: tapaa, jolla kehoa liikutetaan, tavoitteita asetetaan ja tavoitellaan, asioita kuvataan tai maailmaa ymmärretään. Käytäntö sisältää ytimen, johon liittyy useita toisiinsa yhteydessä olevia tai yhteen kietoutuneita elementtejä. Käytäntöä voidaan havainnollisesti kuvata myös muottina, joka voidaan täyttää lukuisilla yksittäisillä toiminnoilla, eikä vain toiminnoilla, vaan myös tavoilla ymmärtää, osata ja toivoa. (Reckwitz, 2002, s. 250, viitattu lähteessä Warde, 2005 ja myös lähteessä Shove, Pantzar & Watson, 2012.)

Käytäntöteoriassa keskeinen käsite on *käytäntö* (practice). Käytäntö on lähellä ajankäyttötutkimuksissa käytettyä toiminnon käsitettä. Käytännöt

koostuvat suorituksista, joita joissakin yhteyksissä voidaan kutsua myös toiminnoiksi. Käytännössä voi olla useita toimintoja liittyneenä yhteen, peräkkäin tai toisiinsa lomittuneena, ja ne suoritetaan tietyssä järjestyksessä ja tiettyyn aikaan. Käytäntöön liittyy oletus toistuvuudesta. Esimerkiksi aamupalan syöminen on käytäntö, johon liittyy useita toimintoja: aamupalan valmistus tietyssä järjestyksessä, lehden luku tai tv:n katsominen ja syöminen samaan aikaan. Käytäntö toistuu päivittäin. Käytäntöteoriassa käytetään yleisesti käytäntö-käsitettä silloinkin, kun on kyseessä vain yksi toiminto, mutta halutaan korostaa sen toistuvaa luonnetta (esim. Southerton, 2006).

Käytännöt liittyvät läheisesti rytmeihin. Arjen rytmeiksi voidaan kutsua arjessa esiintyvää ajallista säännönmukaisuutta, joka näkyy esimerkiksi päivärytmeinä, viikko-, kuukausi- ja vuosirytmienä. Rytmit ovat siten ajallisesti järjestyneitä käytäntöjä. (Southerton, 2006; Pantzar, 2011.)

Käytäntöteoriaa kehittäneet Shove ym. (2012) pureutuvat oivallisesti siihen, mitä käytännöt ovat, mistä elementeistä ne muodostuvat ja miten niiden elinkaari muodostuu. Käytännöt muodostuvat kirjoittajien mukaan kolmesta elementistä: materiaalisista tuotteista, taidoista ja kyvyistä (osaamisesta) sekä symbolisista merkityksistä. Käytäntö muodostuu, kun näiden elementtien välille muodostuu yhteys. Käytäntö kuolee, kun nämä yhteydet syystä tai toisesta purkautuvat. Hyvä esimerkki välttämättömistä yhteyksistä on sanomalehden luku aamupalan yhteydessä, mikä edellyttää riittävän suurta keittiön pöytää, sanomalehden jakelua aamulla ja aamupalan rutiininomaista syömistä (Pantzar, 2011). Yhteiskunnan infrastruktuuri (liikenneväylät, palvelujen tarjonta, koulujen lukukaudet ja lomat ym.) ja sen muutokset vaikuttavat linkkien muodostumiseen ja hajoamiseen. Käytännöt voivat siirtyä maanosasta toiseen, jos tulomaasta löytyvät tarvittavat artefaktit, osaaminen ja käytännön symboliset merkitykset. Sähköpostin käyttö tai sosiaalisen median laajentuminen ovat esimerkkejä käytäntöjen siirtymistä. Sähköiset verkot ja älypuhelimet ovat artefakteja, lisäksi tarvitaan taidot niiden käyttämiseksi ja symbolinen merkitys, joka voi olla vaikka nopean viestittelyn kokeminen tärkeänä. Sosiaaliset rytmit muuttuvat ja kehittyvät. Tutkimuksemme kohteena olevat *kollektiiviset rytmit* ovat eräänlaisia yhteisten käytäntöjen ilmauksia tai konkreettistumia. Kun riittävän moni yksilö vaikkapa syö tai katsoo televisiota samaan aikaan, se on ilmaus yhteisestä käytännöstä.

Koska käytännöt muodostuvat toimintokimpuista, on kiinnitettävä huomiota siihen, mitkä aikaan ja toimintoon liittyvät ominaisuudet vaikuttavat toimintojen järjestymiseen käytännöksi. Ajan ulottuvuuksista *toistuvuus* liittyy rytmiin, *tempo* sen nopeuteen tai intensiivisyyteen, *ajoittaminen* toimintojen synkronointiin tai keskinäiseen yhteensovittamiseen, *kesto* toiminnon pituuteen ja *sekvenssi* tapahtumien järjestykseen. (Steidl & Bratton, 1968; Fine, 1996, s. 55, viitattu lähteessä Southerton, 2006). Näitä ulottuvuuksia on sovellettu tutkittaessa kompleksisten kotityön toiminto-

ketjujen yhteensovittamista erityisesti silloin, kun useita tehtäviä kuljetaan rinnakkain. Tällöin olennaisia ovat toimintojen kestot, aktiiviset toimintojaksot, hiljaiset jaksot eli potentiaaliset odotusajat ja niiden ajoittuminen. Toimintojärjestelmän analyysin tavoitteena on kehittää toimintatapoja niin, että saadaan tehtävät sujumaan ilman, että ne kasautuisivat hallitsemattomiksi tilanteiksi (Steidl & Bratton, 1968).

Southerton (2006) tutki ajan erilaisten ulottuvuuksien suhdetta arkielämässä ja niiden vaikutusta arjen kokemiseen. Aineisto koostui 27 puolistrukturoidusta henkilöhaastattelusta. Tutkimus osoitti, että arjen käytännöt koordinoidaan kiinteiden tapahtumien ympärille, joihin tavallisesti osallistuu myös ulkopuolisia henkilöitä (esimerkiksi läsnäolo oppitunnilla tai jalkapalloharjoitukset). Kiinteitä tapahtumia kutsutaan myös aikaan sidotuiksi toiminnoiksi. Kiinteiden tapahtumien ympärille sijoittuvat ne toiminnot, jotka ovat siirreltävässä, mutta toimintojen looginen järjestys vaatii niille kiinteän tapahtuman lähelle tulevaa paikkaa. Esimerkiksi ruokailun ajankohta voi joustaa, mutta sitä ennen on valmistettava ruokaa ja ehkä käytävä kaupassa hankkimassa aineksia tai valmisruokaa. On myös käytäntöjä, joita voidaan kuvata ajantäytteeksi, ja ne sijoitetaan päivän tyhjiin väleihin. Niitä ovat esimerkiksi lepäily, kirjan lukeminen tai television katselu odoteltaessa lapsenlapsen päiväkodista hakemisen ajankohtaa. Vaikka käytäntöteoria keskittyykin käytäntöihin eikä yksilöihin, on kuitenkin tärkeää ottaa huomioon sosiodemografiset rajoitukset, jotka vaikuttavat käytäntöjen muodostumiseen ja siihen, miten ne koetaan. Southertonin mielestä tärkeimmät erot perustuvat sukupuoleen, ikään, elinvaiheeseen ja koulutukseen. Rajoitukset liittyvät paikkaan, koulujen ja työpaikkojen sijaintiin, paikallisiin palveluihin ja sosiaalisiin verkostoihin. Yhteiskunnan rakenteet vaikuttavat siten arkielämän sääntöihin ja rutii-neihin, mutta käytäntöjä muokkaa kuitenkin arjen toiminnan ja yhteiskunnan rakenteiden vuorovaikutus (Giddens, 1984). Pienten lasten äidit esimerkiksi pitivät tärkeimpänä velvollisuutenaan lastenhoitoa, ja käytännöt pyörivät tämän tehtävän ympärillä. Korkeasti koulutetuilla näytti olevan orientaatio kulttuurisiin kokemuksiin ja uutuuksiin, spontaaniuteen ja itsensä toteuttamiseen. Vähän koulutetut suosivat tuttuja kulttuurisia käytäntöjä, kuten perinteisten ruokien syömistä perinteisinä ajankohtina. (Southerton, 2006.)

Käytäntöteoria nostaa tutkimuskohteeksi sellaisia kysymyksiä kuin millaiset käytännöt ovat relevantteja, millaisiin käytäntöihin ihmiset kiinnittyvät ja millaisia ovat käytäntöjen yhdistelmät sekä minkä asteista sitoutumista esiintyy erilaisissa käytännöissä. Lisäksi se tarkastelee sitä, miten käytännöt muuttuvat ja kehittyvät. (Warde, 2005.) Oman tutkimuksemme kiinnostuksen kohteet ovat varsin lähellä edellä mainittuja. Tavoitteenamme on identifioida kollektiivisia rytmejä, jotka ovat samaan aikaan päivässä järjestyneitä käytäntöjä. Emme varsinaisesti pääse käsiksi siihen, miten rytmit ovat muodostuneet, koska aineistomme kuvaa jo muodos-

tuneita käytäntöjä. Kuvaamme toimintojen kestoja, sekvenssejä ja toistuvuutta, ei yksilön vaan tarkastelumme kohteena olevien väestöryhmien tasolla, koska tavoitteenamme on löytää niiden toiminnoissa esiintyvät kollektiiviset rytmit. Omassa tutkimuksessamme käsittelemme miesten ja naisten toimintojen ja rytmien eroja (vrt. Felski, 1999), sivuamme hiukan koulutuksen vaikutusta rytmeihin sekä eri elinvaiheiden välisiä eroja. Koetamme valaista rytmien ja yhteiskunnan rakenteiden muutosta analyysillämme, jotka perustuvat kolmen vuosikymmenen ajalta koottuihin aineistoihin.

2.3 Ajankäyttötutkimus arjen kuvaajana

Ajankäyttötutkimusten yleistyminen noin 40 vuotta sitten toi havainnollisesti näkyväksi ihmisten arjen toiminnot paljastaen, mihin ja miten paljon ihmiset käyttivät aikaansa päivittäin. Ennen kaikkea paljastuivat miesten ja naisten sekä eri elämäntilanteessa elävien ajankäytön erot erityisesti kotitöissä ja ansiotyössä (esim. Eurostat, 2004; Niemi & Pääkkönen, 2001; Pääkkönen & Hanifi, 2011). Ajankäyttöaineistojen avulla onkin tutkittu esimerkiksi palkkatyön, palkattoman työn ja vapaa-ajan määrien eroja ja niihin vaikuttavia tekijöitä.

Ajankäyttötutkimusten suosion taustalla on paitsi tulosten arjenmakuisuus myös mahdollisuus kansainvälisiin vertailuihin. Menetelmiä on harmonisoitu 1960-luvulta lähtien, ja nykyisin parissakymmenessä Euroopan maassa tehdään vertailukelpoisia ajankäyttötutkimuksia noin kymmenen vuoden välein (Pääkkönen, 2012). Harmonisoinnin kohteena ovat erityisesti olleet aineistonkeruumenetelmä ja toimintoluokitus (Eurostat, 2009). Suomessa Tilastokeskus teki neljännen kansallisesti edustavan ajankäyttötutkimuksensa vuonna 2009–2010 (Pääkkönen & Hanifi, 2011).

Ajankäytön luokituksilla on merkittävä rooli siinä, millaiseksi kuva arjesta muodostuu: mitkä ovat ne toiminnot, jotka saavat oman luokan ja nimen. Nimet ovat alusta asti kuvanneet toimintojen funktiota: ansiotyö, lepo, ruokailu, lastenhoito ja niin edelleen. Yksi ajankäyttötutkimusten suosion syy lieneekin se, että luokitus kuvaa arkea helposti ymmärrettävällä ja omakohtaisiin kokemuksiin yhdistyvällä tavalla. Kuvaus on samalla neutraalia ja objektiivista.

Norjalainen tutkija Dagfinn Ås (1978) kuvaa luokitusten teoreettista perustaa. Hänen kiinnostuksensa kohteena on ollut erityisesti vapaa-aika, mistä syystä onkin luontevaa, että keskeisinä käsitteinä luokituksessa ovat valinnan vapaus ja subjektiiviset tuntemukset (Ås, 1978). Valinnan vapaus tässä yhteydessä sisältää toisaalta vapauden valita se, mitä toimintoja yksilö haluaa tehdä, ja toisaalta vapauden valita toimintojen ajoitus. Toinen peruskäsite liittyy tuotantoon. Toiminnot jaotellaan taloudellisesti tuotaviin ja sellaisiin, jotka eivät ole taloudellisessa mielessä tuottavia. Ensin mainitut voidaan nähdä välineellisinä (instrumentaalisina) toimintoina

(palkkatyö, palkaton työ), jotka mahdollistavat varsinaisia tarpeitamme tyydyttävät (ekspressiiviset) toiminnot (lepo, ruokailu, vapaa-aika). Ajankäyttöaineistoja käytetäänkin usein analyysissä, joissa aika jaotellaan tuottavaan työhön ja vapaa-aikaan.

Ås (1978) hahmottaa neljänlaista aikaa, joihin sisältyy hierarkia dimensioilla rajoitettu–vapaa. *Välttämätön aika* on aikaa, joka tarvitaan biologisten perustarpeiden tyydyttämiseen ja fyysisen kehon toimintakykyisenä pitämiseen: nukkuminen, syöminen, hygienian ylläpito. *Sopimukseen perustuva aika* liittyy sitoviin sopimukseen, joissa lupaudutaan tekemään tietty aika tai määrä työtä työnantajalle tai on sitouduttu koulutukseen. Ajasta tai tehtävistä poikkeamia säätelevät esimerkiksi työehtosopimukset. Kolmas aika kuvaa tehtäviä ja toimintoja, joihin *olemme sitoutuneet*. Lasten tai lemmikkien hoito, samoin kuin kotityöt ja esimerkiksi naapurin tai ystävän säännöllinen auttaminen ovat tehtäviä, joihin velvoittavat aiemmat päätöksemme ja lupauksemme. *Vapaa-aika* on vapaata sekä toimintojen että niiden ajoituksen suhteen. Se määrittyy usein jäännöksenä (residuaalina): jollei toiminto sovi mihinkään edellä mainituista, se on vapaa-aikaa. Vapaa-aika voitaisiin määritellä myös selvittämällä, mitkä toiminnot koetaan vapaa-ajaksi. Raja ansiotyön tai joidenkin kotitöiden ja vapaa-ajan välillä saattaa olla häilyvä. Michelson (2011) on tutkimuksissaan päätenyt siihen, että subjektiivisia tuntemuksia voidaan parhaiten saada esiin täydentävillä kysymyksillä. Uusimmissa ajankäyttötutkimuksissa onkin lisätty eri toimintoihin liittyvistä subjektiivisista tuntemuksista haastattelukysymyksiä, joita hyödynnetään myös tässä tutkimuksessa (esim. kokeeko kiirettä tai liikaa vastuuta kotitöistä).

Ajankäyttöaineistoja hyödynnetään laajassa kirjossa erilaisia tutkimuksia Suomessa ja kansainvälisesti, joten kirjallisuutta on runsaasti (ks. esim. Oinas, 2010 ja Pääkkönen, 2010, kirjallisuuskatsaukset). Tässä artikkelissa päähuomiomme on rytmien problematiikassa, joten emme katsoe tarkoituksenmukaiseksi esitellä ajankäyttöaineistoja hyödyntävää tutkimuskirjallisuutta edellä esitettyjä perusteita enempää. Seuraavassa keskitytään suomalaisten ajankäyttötutkimusten ja niiden tulosten esittelyyn.

2.4 Ajankäytön muutokset koko väestöllä

Suomessa Tilastokeskus on tehnyt nykymuotoisia, keskenään vertailukelpoisia ajankäyttötutkimuksia jo neljä kertaa, noin kymmenen vuoden välein (1979, 1987, 1999 ja 2009). Ajankäyttötutkimukset ovat otostutkimuksia, joissa kukin osallistuja pitää tarkkaa päiväkirjaa toiminnoistaan kahden vuorokauden ajan. Aineistot edustavat yli 10-vuotiasta väestöä, ja kolme viimeisintä aineistoa kuvaavat koko vuoden keskimääräistä ajankäyttöä, mutta vuoden 1979 aineisto kuvaa vain syys-marraskuun ajankäyttöä.

Pääkkönen ja Hanifi (2011) ovat ajankäyttötutkimusten pohjalta vertailleet koko väestön ajankäytön muutoksia viimeisten 30 vuoden aikana. He

ovat havainneet koko väestön keskimääräisen ajankäytön muuttuvan hitaasti. Selkein muutos 2000-luvulla on ollut taloudellisen taantuman aiheuttama ansiotyön väheneminen ja vapaa-ajan määrän kasvu. Erityisesti miesten työaika on lyhentynyt. Nukkumiseen ja kotitöihin käytetty aika on pysynyt pääosin ennallaan.

Miesten ja naisten merkittävin ajankäytön ero liittyy edelleen kotitöiden tekemiseen (Pääkkönen & Hanifi, 2011). Naisten kotityöaika on huomattavasti pidempi kuin miesten, mutta erot ovat kaventuneet viimeksi kuluneiden 30 vuoden aikana. Naisilla kotityöaika on vähentynyt vuodesta 1979 noin 15 minuuttia, kun taas miehillä se on pidentynyt yli 20 minuuttia. Koko väestöllä kotitöiden määrä on keskimäärin pysynyt lähes ennallaan. Kun sopimuksiin ja sitoumuksiin perustuva aika eli ansiotyö- ja kotityöaika lasketaan yhteen, saadaan kokonaistyöaika. Niin miesten kuin naistenkin kokonaistyöaika on keskimäärin lyhentynyt. (Pääkkönen & Hanifi, 2011.)

Ajankäyttöä on syytä tarkastella myös väestöryhmittäin, sillä koko väestön keskiarvo ei tuo esiin mahdollisia muutoksia esimerkiksi lapsiperheiden ajankäytössä. Ajankäytön muutoksia ja eroja tutkimuksen kohteena olevissa väestöryhmissä esitellään seuraavissa luvuissa.

3 Kollektiiviset rytmit

3.1 Kollektiivisten rytmien todentaminen

Keskeinen tavoitteemme on tutkia eri elämänvaiheiden kollektiivisia rytmejä edellä esiteltyjen empiiristen aineistojen avulla. Tutkimuksemme on aineistolähtöinen. Käytettävissämme on ajankäyttöaineisto, jossa mitataan erilaisiin yksilöityihin toimintoihin käytettyä aikaa 10 minuutin pituisin aikajaksoin, joita jatkossa kutsumme episodeiksi. Episodeista koostuvaa aineistoa kutsumme rytmiaineistoksi. Aineisto kertoo, mitä ihmiset tekevät, mutta ei sitä, miten tutkimukseen osallistuneet ovat tekemisensä kokeneet.

Kollektiivisten rytmien analyysissä meillä ei ollut juurikaan esikuvia, sillä kuten Heinonen (2012) totesi, rutiinien ja rytmien empiirinen tutkimus on varsin haastavaa. Biotieteissä käytettyä optimal matching -tekniikkaa on alettu soveltaa vuosituhannen vaihteen jälkeen myös sosiaali-tieteissä, aikataulujen tai tarkemmin sanoen toimintojaksojen yhdenmukaisuuksien tutkimisessa (Lesnard, 2004; Glorieux, Laurijssen, Minnen & van Tienhoven, 2010). Optimal matching -algoritmi mittaa eri yksilöiden toimintojaksojen ajallisia etäisyyksiä toisistaan laskemalla, kuinka monta operaatiota (muutosta) tarvitaan saattamaan kaksi aikataulua samanlaisiksi. Sekvenssianalyysissa jokaista yksilöllistä aikataulua verrataan kaikkiin muihin. Tulokseksi saadaan eroavuuksien matriisi, joka edelleen toimii aineistona klusterianalyysille. Tämä tuottaa lopulta erilaisia tyyppillisiä ai-

kataulumalleja. Suuria aineistoja käytettäessä optimal matching -tekniikka vaatii runsaasti parittaisia vertailuja ja tuottaa suuria eroavuusmatriiseja. (Lesnard, 2004; Glorieux ym., 2010.)

Kollektiivisia rytmejä onkin tutkittu lähinnä vain yksittäisten toimintojen osalta. Esimerkiksi Lesnard ja Kan (2010) ovat tutkineet palkkatyön ajoittumista ja belgialainen työryhmä (Glorieux, ym., 2010) on tyypitellyt vapaa-aikaa ja sen rytmejä hyödyntäen taustamuuttujina myös muiden toimintojen ajoittumista. Lisäksi Hamermesh (1999) on tutkinut palkkatyön ajoittumista eri ajankohtina ja Mertz, Hanglberg ja Rucha (2009) ostokäytännöistä ja niihin vaikuttavia tekijöitä. Ellegård tutkimusryhmineen on tutkinut rytmejä kokonaisuudessaan (esim. Vrotsou, Ellegård & Cooper, 2009). He ovat kehittäneet harmonisoidusta ajankäyttötutkimuksesta poikkeavaa menetelmää, jolla voidaan kuvata toimintojen ajoittumista ja toimintopaikkaa yksilöittäin.

Analyysiä rakentaessamme olemme pohtineet, mitä kollektiiviset rytmit ovat, mistä ne muodostuvat ja mitä niiden muutos ilmentää. Pohdimme tutkimusryhmässä myös sitä, voidaanko kollektiiviseksi rytmeiksi kutsua vain koko väestön rytmejä vai voidaanko niin kutsua myös eri väestöryhmien rytmejä. Lesnard (2004) ja Glorieux ym. (2010) puhuvat kollektiivisista rytmeistä, vaikka ovat rajanneet tutkimustensa kohdejoukkoja. Tässä artikkelissa *kollektiivisilla rytmeillä* tarkoitamme sitä, että suuri osa ihmisistä tekee samoja asioita samaan aikaan päivästä eli käytännöt ovat järjestyneet ajallisesti samoihin kellonaikoihin. Nukkuminen on ehkä selvimminkin nähtävissä oleva kollektiivinen rytmi, jolle on tietenkin fysiologinen perusta. Mutta kun yhteiskunta kehittyy suuntaan, jossa toimintaa on 24 tuntia vuorokaudessa vuoden jokaisena päivänä, niin joidenkin on valvottava myös yöllä ympäri vuorokauden toimivien palveluiden tai taitaiden vuoksi. Toisenlaisesta kollektiivisesta rytmistä esimerkin on esittänyt Pantzar (2011), jonka mukaan laskujen maksaminen verkkopankissa näyttää kasaantuvan sunnuntai-iltaan. Kollektiivisissa rytmeissä on siten kyse käytännöistä, jotka ovat tulosta yksilön ja yhteiskunnan rakenteiden yhteensovittamisesta.

Kuten ajankäyttö myös koko väestön päivärytmi on hieman muuttunut kolmen vuosikymmenen aikana. Pääkkönen ja Hanifi (2011) ovat todenneet sekä nukkumaan menon että heräämisen siirtyneen myöhäisemmäksi. Suurin muutos päivärytmisissä tosin tapahtui jo 1980-luvulla. Heidän mukaansa arkipäivien nukkumisaika on pysynyt ennallaan, mutta lauantaisin ja sunnuntaisin nukutaan pidempään kuin 1980-luvun lopulla. Viikkorytmi puolestaan on muuttunut siten, että osa lauantain kotitöistä on siirtynyt sunnuntaille. Näin molempina viikonlopun päivinä on lähes yhtä paljon kotitöitä ja myös vapaa-ajan määrä lauantaina ja sunnuntaina on lähes yhtä suuri. (Pääkkönen & Hanifi, 2011.)

3.2 Kollektiivisten rytmien empiirinen analyysi

Käytössämme on neljä Tilastokeskuksen kokoamaa ajankäyttöaineistoa. Aineistoista vanhin, ajankäyttötutkimus vuodelta 1979, kerättiin ainoastaan syys-, loka- ja marraskuussa, ja otos muodostui 10–64-vuotiaista suomalaisista. Muissa aineistoissa (1987, 1999 ja 2009) ajankäyttötiedot on kerätty koko vuoden ajalta ja ne kohdistuivat 10 vuotta täyttäneeseen väestöön, myös yli 64-vuotiaisiin. Kahdessa vanhimmassa aineistossa kukin piti ajankäyttöpäiväkirjaa kahtena peräkkäisenä päivänä ja kahdessa viimeisimmässä kukin piti päiväkirjaa yhtenä arkipäivänä ja yhtenä viikonlopun päivänä. Aineiston tilastollisen edustavuuden varmistamiseksi Tilastokeskuksessa on määritetty kullekin havainnolle (tutkimuspäivälle) painokerroin, jolloin jokainen vuoden päivä tulee samalla painolla mukaan analyysiin (tarkemmin Väisänen, 2011). Käytimme päiväkirjapainoja kaikissa ajankäyttöanalyysissä.

Omassa tutkimuksessamme käytimme SPSS-ohjelmaa, jonka avulla tuotettiin tiedot siitä, miten monta prosenttia tarkastelun kohteena olevasta ryhmästä osallistui kuhunkin toimintoon tiettyinä kellonaikana. Sen jälkeen tiedot siirrettiin Excel-taulukoihin, joissa ne järjestettiin toiminnoittain ja episodeittain. Naisille, miehille, arkipäiville ja viikonlopun päiville tuotettiin eri taulukot. Emme nähneet mahdolliseksi käyttää optimal matching -tekniikkaa hyödyntävää sekvenssianalyysia. Käytössämme olevat tietotekniset resurssit olivat siihen riittämättömät.

Rytmiaineiston runsasta tietosisältöä on tiivistetty analysoinnin helpottamiseksi. Seuraamme vain vastaajien päätoiminnokseen ilmoittamia toimintoja, emme sitä, mitä he mahdollisesti ovat samanaikaisesti tehneet sivutoimintona. Kukin episodi oli alkuperäisessä aineistossa koodattu tarkan toimintoluokituksen mukaisesti yli 150 luokkaan. Selkeämmän kokonaiskuvan saamiseksi toiminnot koodattiin uudelleen kymmeneen päätoimintoluokkaan Äsin luokituksen mukaan seuraavasti:

- nukkuminen
- hygienia ja pukeutuminen
- ruokailu
- ansiotyö ja opiskelu (sopimukseen perustuva aika)
- kotityöt (sitoumukseen perustuva aika)
- lastenhoito (sitoumukseen perustuva aika)
- vapaaehtoistyö (sitoumukseen perustuva aika)
- sosiaalinen kanssakäyminen, liikunta ja ulkoilu, harrastukset ja pelit (vapaasti valittava aika)
- lukeminen, radion ja musiikin kuuntelu, tv:n katselu, lepäily ja oleilu (vapaasti valittava aika)
- matkat (sopimukseen tai sitoumukseen perustuva tai vapaasti valittava ajankohta).

Lisäksi kotitöille tehtiin tarkempi luokitus, että niitä voitaisiin tarkastella yksityiskohtaisemmin. Kotityöt luokiteltiin ruokataloustyöhön, vaa-
tehuoltoon, puutarhan ja eläinten hoitoon, rakentamiseen ja korjauksiin
sekä ostoksiin ja asiointeihin. Niin ikään lastenhoitoa on lapsiperheiden
ajankäytössä tarkasteltu omana luokkana. Erittelemätön aika koodat-
tiin omalla koodilla, jotta sen osuus näkyy, vaikkakaan se ei ole mukana ai-
neiston analyyseissä. Ajankäytön rytmejä analysoitiin erikseen elämänvai-
heen, sukupuolen sekä arki- ja viikonlopun päivien mukaan.

Koska ajankäyttöaineistot ovat poikkileikkausaineistoja, emme voi seu-
rata samojen henkilöiden käyttäytymistä ajankohdasta toiseen. Kuva per-
he-elämän muutosvaiheista rakentuu tarkastelemalla naisten ja mies-
ten ajankäyttöä ja ajankäytön rytmejä eri ajankohtina (1979, 1987, 1999 ja
2009) kolmessa perhevaiheessa: lapseton nuori pari, ensimmäisen lapsen
vanhemmat ja kouluikäisen lasten vanhemmat. Eläkkeelle jäännin vaiku-
tusta ajankäyttöön selvitetään vertailemalla samanikäisten työssä käyvien
ja eläkkeelle jääneiden ajankäyttöä.

Aineiston käsittely on melko työlästä, mikä johtuu sekä toimintoluok-
kien että episodien suuresta määrästä. Tästä syystä päätettiin tarkastella
vain kello 6:n ja 24:n välisenä aikana tapahtuneita toimintoja. Kun yö jä-
tettiin pois tarkastelusta, episodien määrää saatiin supistettua 144:stä
108:aan. Lisäksi rytmien tarkastelussa on otettu huomioon 10 minuut-
tin episodit vain joka puolen tunnin välein, esimerkiksi kello 6.00–6.10 ja
6.30–6.40 ja niin edelleen, mikä edelleen vähensi käsiteltävien episodien
määrää kolmannekseen. Harvennuksen vaikutusta tutkittiin tekemällä
molemmilla tavoilla neljä taulukkoa (55–64-vuotiaat työssä olevat: miehet
ja naiset, arkipäivä ja viikonlopun päivä). Harvennuksella ei havaittu ole-
van vaikutusta päivärytmin yleiskuvaan. Tutkimme eroa myös laskemalla
toimintoihin osallistuneiden osuuksien päiväkohtaiset keskiarvot kussa-
kin tarkasteltavassa toimintoryhmässä ja toisaalta tutkimalla osallistu-
misosuuksien hajontojen eroa. Osallistumisosuudella tarkoitetaan sitä,
kuinka monta prosenttia vastaajista on osallistunut toimintoon kunakin
päivän episodina, esimerkiksi, kuinka monta prosenttia miehistä osallistui
ansiotyöhön klo 6.00–6.10, 6.10–6.20 ... 23.50–24.00. Keskimääräinen osal-
listumisprosentti saadaan laskelmalla keskiarvo kaikkien episodien osal-
listumisprosentteista. Episodeihin osallistumisen keskiarvojen erot työelä-
mässä olevan miehen ansiotyöosallistumisessa olivat seuraavat: kaikkien
108 episodin keskiarvo oli 31,2 % ja 38 episodin keskiarvo 31,6 % (t-testi,
 $p > 0,05$); kotityöhön osallistumisessa kaikkien episodien keskiarvo oli 9,6
% ja 38 episodin 10,2 % (t-testi, $p > 0,05$). Erot eivät siten olleet tilastollisesti
merkittäviä.

3.3 Kollektiivisuuden kuvaustavat

Tarkasteltaville ryhmille on etsitty tyypillisiä, kollektiivisia (yhteisiä) päivärytmejä pääosin aiemmin kuvatun 10 toimintoryhmän pohjalta. Aineistoista on tehty graafisia kuvauksia (alue- ja viivakaavioita) eri elämänvaiheissa olevien naisten ja miesten arkipäivän tai viikonlopun ajankäytön mukaan, jotta ajankäytön rytmit saadaan näkyviksi.

Kollektiivisilla rytmeillä tarkoitetaan sitä, että eri käytännöt ajoittuvat monilla ihmisillä samoihin kellonaikoihin. Jos jokin toiminto ajoittuu *pääosin* tiettyihin kellonaikoihin, rytmi on *vahva* tai *selvä*. Jos taas jokin toiminto ei näytä kasautuvan erityisesti mihinkään kellonaikaan, selvää rytmiä ei ole. Analyysissä rytmin käsite edellyttää siten vaihtelua yksittäisen toiminnan ajoittumisessa päivään. Tälle niin sanotulle toimintojen ajoittumiselle samaan aikaan kehitettiin mittari, jossa on määritetty *vahva, kohtalainen* ja *heikko* ajallinen järjestyminen samoihin kellonaikoihin.

Rytmiä vahvuuden määrittelyä varten osallistumisprosentit indeksitiin siten, että kunkin ajankohdan osallistumisprosentti kyseiseen tehtävään jaettiin päivittäisen osallistumisen keskiarvolla. Kun esimerkiksi työssä käyvien 55–64-vuotiaiden miesten ruokailuihin osallistumisen keskiarvo oli 7,06 ja kello 11 ruokailuihin osallistui 23 %, indeksiksi saatiin 3,26. Toisin sanoen ruokailuihin osallistui kello 11 yli kolme kertaa enemmän miehiä kuin keskimäärin päivän mittaan. Indeksien arvot vaihtelivat yleisimmin nollan ja kuuden välillä. Suurimmat indeksiarvot esiintyivät nukkumisen yhteydessä, jossa illalla yhdentoista jälkeen ne olivat suurimmat. Poikkeuksen tekivät sellaiset toiminnot, jotka sijoittuivat vain tiettyyn aikaan päivästä ja joihin osallistuivat vain harvat, mistä syystä osallistumisprosenttien keskiarvot jäävät pieniksi. Esimerkiksi vapaaehtoistyön indeksit saattoivat kasvaa suuremmiksi kuin kuusi. Lähtökohtanamme oli, että toiminnon osallistumisprosentti tiettyinä kellonaikana piti olla ainakin puolitoistakertainen koko päivän keskiarvoon verrattuna, että voidaan ylipäätään puhua minkäänlaisesta rytmistä. Jaottelimme rytmit heikkoihin, kohtalaisiin ja vahvoihin seuraavasti:

Indeksin ollessa 1,5–2,99 rytmi oli olemassa, mutta se oli heikko,
indeksin ollessa 3,0–4,49 rytmi oli kohtalainen ja
indeksin ollessa 4,5 tai suurempi, rytmi oli vahva.

Indeksitarkastelu ei kuitenkaan ollut kovin lukijaystävällinen tapa kuvata kollektiivisuuden vahvuutta, joten tutkimme indeksien yhteyttä osallistumisprosentteihin, jotka lukijan on helpompi ymmärtää arkikokemuksensa perusteella. Havaittiin, että vahva rytmi esiintyi yleisesti, jos osallistumisprosentti tiettyinä ajankohtana oli noin 40. Vastaavasti se on kohtalainen, jos tehtävään osallistujia on samanaikaisesti 25–39 %, ja heikko, jos toimintoon osallistuu samaan aikaan 15–24 % vastaajista.

4 Lopuksi

Olemme tässä luvussa kuvanneet analyysimenetelmää ja siihen johdattaneita tutkimuskirjallisuudesta saatuja ajatuksia ja käsitteitä. Varsinaiset siirtymävaiheiden kuvaukset ja niihin liittyvät rytmien tarkastelut tutkimuskysymyksineen esitetään seuraavissa luvuissa 2.2 ja 2.3. Seuraavaksi tutustutaan lapsiperheeksi tulemiseen sekä kouluikäisten perheisiin ja sen jälkeen eläkkeelle siirtymiseen. Tutkimukset perustuvat samaan yhdessä kehitelyyn, edellä kuvattuun menetelmään ja samoihin käytettävissä olleisiin aineistoihin.

LÄHTEET

- BOURDIEU, P. (1984). *Distinction. A social critique of the judgement of taste*. London and New York: Routledge & Kegan Paul.
- DEACON, R. E., & FIREBAUGH, F. (1988). *Family Resource Management*. Allyn and Bacon Inc.: Boston.
- HAMERMESH, D. S. (1999). The timing of work over time. *The Economic Journal*, 109, 37–66.
- HEINONEN, V. (2012). Arkielämän tutkimusperinteet, kulutus ja rutiinit. *Kulutustutkimus. Nyt* 1/2012, 60–74.
- Eurostat. (2004). *How Europeans use their time. Everyday life of women and men*. Theme 3. Population and social conditions. Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities.
- Eurostat. (2009). *Harmonised European time use surveys. 2008 guidelines*. Luxembourg: Office for Official Publications of the European Communities. Haettu 1.6.2014 osoitteesta http://epp.eurostat.ec.europa.eu/cache/ITY_OFFPUB/KS-RA-08-014/EN/KS-RA-08-014-EN.PDF
- FELSKI, R. (1999). The invention of everyday life, new formations. *A Journal of Culture/Theory/Politics* 39, 15–31.
- FINE, G. (1996). *Kitchens: The Culture of Restaurant Work*. Berkeley: University of California Press.
- GIDDENS, A. (1984). *The constitution of society. Outline of the theory of structuration*. Cambridge & Oxford: Polity Press.
- GIDDENS, A. (1990). *The Consequences of Modernity*. Cambridge: Polity Press.
- GLORIEUX, I., LAURIJSSSEN, I., MINNEN, J., & VAN TIENOVEN, T. P. (2010). In Search of the Harried Leisure Class in Contemporary Society: Time-Use Surveys and Patterns of Leisure Time Consumption. *Journal of Consumer Policy*. DOI 10.1007/s10603-010-9124-7.
- LESNARD, L. (2004). Schedules as sequences: a new method to analyze the use of time based on collective rhythm with an application to the work arrangements of French dual-earner couples. *Electronic International Journal of Time Use Research*, 1(1), 63–88.
- LESNARD, L., & KAN, M. Y. (2010). Investigating scheduling of work: a two-stage optimal matching analysis of workdays and workweeks. *Journal of the Royal Statistical Society*, 174(Part 2), 349–368.
- LEFEVRE, H. (2000/1971). *Everyday life in the modern world*. London: Athone Press.
- MERTZ, J., HANGLBERG, D., & RUCHA, R. (2009). *The timing of daily demand for goods and services – Multivariate probit estimates and microsimulation results for an aged population with German time use diary data*. FFB-Discussion paper 77. Leuphana Universität Lüneburg.
- MICHELSON, W. (2011). What makes an activity most enjoyable? Alternative ways of measuring subjective aspects of time use. *Social Indicators Research* 103(1), 77–91.
- MCGREGOR, S. (2012). Everyday life: A home economics concept. *Kappa Omicron Nu Forum*. 19(1). Haettu 31.10.2012 osoitteesta <http://www.kon.org/archives/forum/19-1/mcgregor.html>

- OINAS, T. (2010). *Sukupuolten välinen kotityönjako kahden ansaitsijan perheissä*. (Jyväskylä studies in education, psychology and social research 402). Jyväskylän yliopisto.
- PANTZAR, M. (2011). *Asiakkaan aika ja talouden rytmiliike* (Julkaisusarja 2). Helsinki: Tehokkaan Tuotannon Tutkimussäätiö.
- PÄÄKKÖNEN, H. (2010). *Perheiden aika ja ajankäyttö. Tutkimuksia kokonaistyöajasta, vapaaehtoistyöstä, lapsista ja kiireestä* (Tutkimuksia 254). Helsinki: Tilastokeskus.
- PÄÄKKÖNEN, H. (2012). Ajankäyttö on kansainvälisesti laajeneva tutkimusala. *Hyvinvointikasaus* 23(3), 75–78.
- PÄÄKKÖNEN, H., & HANIFI, R. (2011). *Ajankäytön muutokset 2000-luvulla*. (Elinolot.) Helsinki: Tilastokeskus.
- RECKWITZ, A. (2002). Toward a theory of social practices: a development in culturalist theorizing. *European Journal of Social Theory*, 5(2), 243–263.
- SHOVE, E., PANTZAR, M., & WATSON, M. (2012). *The dynamics of social practice. Everyday life and how it changes*. London: Sage.
- SOUTHERTON, D. (2006). Analysing the temporal organization of daily life: social constraints, practices and their allocation. *Sociology*, 40(3), 435–454. DOI:10.1177/0038038506063668.
- STEIDL, R. E., & Bratton, E. (1968). *Work in the home*. New York: Wiley.
- VON SCHWEITZER, R. (1993). (toim.), *Cross cultural approaches to home management*. Frankfurt am Main: Campus Verlag.
- TUOMI-GRÖHN, T. (2008). (toim.), *Reinventing art of everyday making*. Frankfurt am Main: Peter Lang.
- VRITSOU, K., ELLEGÅRD, K., & COOPER, M. (2009). Exploring time diaries using semi-automated activity pattern extraction. *Electronic International Journal of Time Use Research*. 6, 1–25.
- VÄISÄNEN, P. (2011) Ajankäyttötutkimuksen 2009–2010 otanta-asetelma ja painotus. Teoksessa: H. Pääkkönen & R. Hanifi (toim.) *Ajankäytön muutokset 2000-luvulla*. (Liite 1. 96–105.) Helsinki: Tilastokeskus.
- WARDE, A. (2005). Consumption and theories of practice. *Journal of consumer culture*, 5(2), 131–153.
- ÅS, D. (1978). Studies of Time-Use Problems and Prospects. *Acta Sociologica*, 21(2), 125–141.